

PALADERO

MĚSTO NIKDY NEKONČÍCÍ NOCI

STEVEN LOCHRAN

Paladero

Město nikdy nekončící noci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Steven Lochran

Paladero: Město nikdy nekončící noci – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA a.s.**

PALADERO

Zátoka
Monarchů

MRAZIVÝ ZÁVOJ

Illustra

Hammerton

X Dabeed

Srpková zátoka

Covora

Nohovo
ohnízd

Severní
trhy

ŘÍŠE

SÁLAJÍCÍ
MOŘE

Západní
trhy

Bašta

Východní
trhy

HROMŮ

Ostnité
les

Dračí
ocas

P
O
H
O
R
Í
H
Ř
B
E
T
Y

Hybus

Ranč
Kulatý
štít

HRABSTVÍ

Urozenost

Dračí
Pata

**KRÁLOVSTVÍ
AI**

SEVERNÍ TUNDRA

Stormport

Sněhový Most

STŘÍBRNÉ MOŘE

Vaal

*Zapomenutý
řád*

VÝCHODNÍ

DIVOČINA

HADÍ
MOŘE

PŮLNOČNÍ
OSTROVY

Lucium

*Poloostrov
Ultima*

NEKONEČNÉ MOŘE

PALADERO

MĚSTO NIKDY NEKONČÍCÍ NOCI

STEVEN LOCHRAN

CPress
Brno
2018

Maxovi
Vítej na světě, synku

---

1. KAPITOLA

OSAMĚLÝ MUŽ

KÚTOKU došlo těsně před půlnocí. Piráti do městečka v Srpkové zátocy pronikli tak tiše, že je nikdo neviděl přicházet. Všimli si jich, až když se s tasenými zbraněmi vrhli do zástupu nočních hýřilů a prorazili si jím krvavou cestu, než začali plamenoděly podpalovat doškové střechy. Pak mezi výkřiky hrůzy zaburácel hrubý, strašlivý hlas: „Seberte všechno, co unesete! *Bůh Stínů musí dostat svou oběť!*“

Jakkoli z těch slov odkapávala hrůza, Joss neměl čas o tom přemýšlet, protože už pádil ke stájím, v jedné ruce bič a ve druhé meč. Meč vítězů byl víc obřadním předmětem než zbraní určenou k boji. Ale Joss se rozhodně mohl spolehnout, že protne každého, kdo by ho snad chtěl zastavit. A bič měl proto, aby k tomu vůbec nedošlo.

Všude kolem sebe viděl prchající měšťany. Panika je proměnila v prudkou řeku, která ho vlekla a strhávala do všech směrů. S velkým úsilím si nakonec probodoval cestu k malé boční uličce. Na druhém konci už viděl stáje, ponořené do stínů a zcela nezasazené zavládnutým chaosem.

Teprve když už měl stáje téměř na dosah, vyskočila z temnoty ta postava. Byl to muž oblečený stejně jako jeho druhové: kroužkové brnění vyrobené z koryšů krúnýřů, natažené pod bronzovým hrudním plátem, skvrnitým od slané vody. Jeho helmice měla stejný rezavý odstín a její štít se skleněnými výdutěmi očí a zubatým mluvítkem vyvolával dojem stvoření z mořských hlubin. Svíral rukojeť dlouhého kovového válce, k němuž byla připevněna veliká nádrž a u hlavně mu pableskovaly plamínky.

„Odhod' zbraně!“ zavrčel pirát zpoza hledí a stočil prst kolem spouště. Noc se projasnila prskající tryskou ohně. „*Hned!*“

Joss chvíli uvažoval o plamenodělu a osamělém muži, který ho třímá. Ohlédl se na panikařící měšťany a jejich hořící domovy. Pak se obrátil zpátky k pirátovi.

„Myslím, že asi ne,“ řekl a zdvihl meč.

2. KAPITOLA

RÁNA Z KUŠE DO PRSOU

O něco dříve...

SLÁMA doškové střechy chřoupala pod Jossovou vahou a píchala ho do dlaní, když se po ní sunul. Zamrkal, aby oživil oči po spánku, a zachvěl se pod dotekem časně raního větříku vanoucího nad Srpkovou zátokou.

Byly to teprve dva týdny, co se vrátil z Cesty se svými druhy Zavázanými Mečem, Drakem a Hrdinou, a se strachem z vyhlídky, že jim Rada Velmistrů odepře zbytek výcviku. To se však nestalo. Místo toho bylo schváleno pokračování jejich učení, i když ne bez dlouhého a bolestného rozmýšlení. Zvláště Velmistr Eno vypadal velice kysele, když aspirujícím učňům popisoval, co teď před nimi leží.

„Zařídíme u vašich řádů všechny nebytnosti potřebné k zahájení vašeho řádného výcviku. Společně se budete učit složitějším nuancím jízdy, shánění zvířat a práce se zpívajícím mečem. Považujte za své štěstí, že jste přišli z tak rozličných končin, protože tím získáte širší škálu vědomostí. Jste-li chytří, budete mlčet, pozorně poslouchat a učit se.“

Tato poslední rada byla bezpochyby určena přímo Jossovi, vzhledem k tomu, jak ho Velmistr Eno probodával očima, když ji vyslovil. A přesto Joss nedokázal odolat nutkání vyptávat se dál.

„Který z řádů bude první, můj pane?“ zeptal se a dával přitom dobrý pozor, aby si zachoval vyrovnaný a uctivý tón.

Provokovat toho starce bylo to poslední, co si přál, ale svou nedočkavost už už začít prostě nedokázal ovládnout.

„Hvězdnatá pole,“ odpověděl Eno se skřípěním zubů a Drake, který stál v pozoru vedle Josse, se znatelně narovnal v zádech. Jeho bledá tvář se proměnila v masku dokonalého sebeovládání, až Josse napadlo, jak se jeho přítel z toho, že se má vrátit domů, asi cítí. „Sezóna strávená sháněním mamutů by měla posloužit jako solidní základ ke všemu, co se od vás bude očekávat.“

Velmistr pak pokračoval popisem všech cestovních a ubytovacích záležitostí, které pro ně budou zařízeny, a také se zeptal, jestli mají druhové někoho, koho by chtěli jmenovat svým stevardem, mladšího učedníka, který by jim po celý výcvik pomáhal. Byla to navýsost nevděčná role, která však poskytne

učedníkovi velkou výhodu, až nakonec požádá, aby mohl sám vyrazit na Cestu. A Joss znal jednoho dokonalého kandidáta. Případalo mu jediné správné navrhnout jeho jméno po tom všem, čím spolu prošli, nejen na Ranči Kulatý štít, ale také když Joss začal usilovat o to, stát se konečně paladerem.

Eno jeho návrh naštěstí rovnou nezamítl a místo toho odpověděl, že bude vzat v úvahu. Tím jejich audience skončila a učňové Radu opustili, jen aby narazili na Sur Verity, čekající v předsálí. Její tvář se kolem pásky přes oko kroutila do výrazu, jež Joss za celá ta léta, co sloužil jako její učedník, spatřil jen při několika vzácných příležitostech. Vyjadřovala obavy.

„No?“ vybídla ho.

„Začneme sezónou výcviku na Hvězdnatých polích,“ odpověděl Joss a čekal přitom, že její odpověď bude stejně mrzutá, jako když Lord Malkus, hlava jejich řádu, navrhl Josse jako kandidáta Ranče Kulatý štít na Cestu toho roku. Snad se zachová přezíravě a bude lamentovat nad tím, oč tvrdší býval trénink, když Zavázaných Mečem byl tucet nebo víc a trénoval je stejný počet paladerů. Dalo se také čekat, že mu sdělí další svá pochmurná a tajemná varování, z nichž Josse zachvátí nejistota ohledně vlastních schopností a šancí na úspěch.

Ona však nic z toho neudělala. Místo toho její starostlivý výraz ještě potemněl.

„Hvězdnatá pole?“ opáčila. „To znamená, že budete stavět v Srpkové zátoce, než přeplyjete Stříbrné moře...“

To jméno zasáhlo Josse jako rána z kuše do prsou. „Ano?“

„Je v tom nějaký problém?“ zeptala se Hrdina, která až do té chvíle mlčela, jak pro ni bylo obvyklé, a v jejíž tváři se kvůli polarizovaným brýlím a změti černých vlasů dalo číst stejně těžko jako v té Drakeově. Joss na ni dokázal zůstat jen ohromeně zírat.

„Srpková zátoka je na pobřeží, kde byl Daheed... kde byl Daheed...“ zastoupil Josse v odpovědi Drake, než i on sám ztratil slova.

Kde byl Daheed zničen, domyslel si Joss při té vzpomínce, když teď seděl na střeše hostince, kde s ostatními již od příjezdu do malého přímořského městečka bydleli.

Úzké domky byly namačkané do řad, které pokračovaly po svažujících se kopcích až dolů k pobřeží, přimknuté jeden k druhému jako zkažené zuby. Joss ze svého stísněného pokojíčku viděl jen radnici naproti a ulici dole pod sebou. Ale tady, usazený nahoře na střeše, dohlédl mnohem dál. Viděl na nebe. Dohlédl až na obzor. A viděl na místo uprostřed Stříbrného moře, kde kdysi ležival jeho ostrovní domov. Teď tam nebylo nic než prázdný prostor, který po něm zbyl.

Jeho ztráta ho pronásledovala celý život, a když teď absenci svého někdejšího domova musel čelit na vlastní oči, cítil se jí naprosto zdrcený. Zvláště když všechen pocítovaný žal ředilo radostné očekávání zahájení řádného výcviku. Poslední přeživší z Daheedu. Učedník na cestě stát se paladerem. To obojí

byl, ale teď jako by se ty dva aspekty dostaly do konfliktu. Měl by být smutný, nebo se těšit? Má cítit vinu, nebo nervozitu?

Dole na ulici dělníci tloukli kladivy a chřestili pilami a klábosili spolu, zatímco dokončovali poslední přípravy na každoroční festival Duch moře. Z jednoho konce ulice na druhý pobíhaly děti, smály se a radostně křičely, když se za nimi rozletěl zelený papírový drak ve tvaru rejnoka manty. Jeho ocas se šroubovitě vlnil ve vánku, když se drak na nebi vznášel a zase klesal, jako by si poskakoval radostí, a minul přitom Josse přihlížejícího ze střechy. Musel se usmát při tom pohledu, který v něm probudil dávné vzpomínky na podobně bezstarostné dětství.

Vstal na nohy a poryv větru ho málem připravil o rovnováhu. Natáhl se a chytil kotevního drátu, který se táhl ze střechy dolů na ulici. Lano drželo pevně, i když na něj přenesl celou váhu.

Do jámy se vším tím smutkem, nařídil si v duchu. Jsem učedník Zavázaný Mečem z Ranče Kulatý štít, kterého učí samotná Sur Věrity Wolfsbaneová a který právě udělal první krok k tomu, aby se stal samostatným paladerem! Štěstí je na nic. Postarám se sám!

Sevřel dlaň kolem lana a napadlo ho něco praštěného. Jako dítě miloval knížku *Azof a král pirátů*, daheedskou legendu, kterou našel zastrčenou v knihovně Siroťčince, kde vyrůstal. Nejenže mu byla vzrušujícím příběhem, po jehož

hrdinovi pojmenoval svého ještěra, ale také mu pomohla zaplnit v paměti několik prázdných míst ohledně ztracené vlasti.

Ale bez ohledu na osobní a kulturní význam té knihy měl Joss vždycky nejraději tu pasáž, kdy se Azof – skromný plavčík na palubě obchodní lodi, kterou napadnou piráti – sveze ze své lodi dolů na nepřátelskou palubu přímo přes kotevní lano plenitelů. A tak, aby dokázal, že umí držet slovo a že se hodlá svého osudu zhostit sám, si Joss odepnul opasek s meči, přehodil ho přes drát a tím definitivně stvrdil své hrdinství.

Jediným skokem se ocitl ve vzduchu. Kožený kabát, který si směl nechat po dokončení Rukavice, zachytil vítr a rozprostřel se za ním jako pár pterosauřích křídel. Na okamžik si svou chvilí odvahy užíval – dokud ho další poryv větru zcela nevychýlil z původního směru. Asi v polovině výšky drát nechtěně opustil, země se k němu rozletěla a on bolestně přistál na nýtovaném poklopu jakéhosi průlezu uprostřed ulice.

„*Huf!*“ hekl a svalil se z poklopu na záda. Ve stehně mu tepalo tak, že si ani nedovedl představit, že se pokusí vstát. Dokonce ani když se místní děti rozběhly nazpátek po ulici, stále svírající v ručkách draka a rozesmáté při pohledu na turistu z Říše Hromů, který se rozplácl uprostřed cesty jako racčí trus.

„Potřeboval jsem trochu čerstvého vzduchu,“ prohodil, když se donutil vstát a oprášil si ruce.

„Spíš trochu čerstvého asfaltu,“ zahihňalo se největší z dětí a ostatní se k němu přidaly, než společně odběhly.

„Jo? Tak se vrať a řekni mi to do očí. S radostí z tebe nadělám sekanou!“ křičel za nimi ještě Joss, výhružně mávaje opaskem. Ale děti už byly pryč. Zamračeně připnul Meč vítězů zpátky na místo a začal se belhat zpět do hostince. Na váhu meče na boku už si tak zvykl, že na jeho přítomnost často zapomínal. Teď to ale šlo jen těžko, když mu čepel s každým krokem pleskala do pohmožděného stehna.

Takže příště, až se rozhodneš udělat nějakou blbost, jako třeba skočit ze střechy, nabádal se v duchu, když se vlekl předním vchodem hostince, tak to nedělej!

3. KAPITOLA

ZNÁMÁ A PŘÁTELSKÁ TVÁŘ

SVĚ druhy nalezl Joss v jídelně, kde si vychutnávali snídani. Hrdina se posadila do odlehlého kouta zády ke zdi, vlasy měla v tuto časnou hodinu ještě rozježenější než obvykle. Vedle ní seděl Drake zachumlaný do tlustého zimního kabátu bez ohledu na hučící ohniště opodál.

„Jossi!“ zvolal a mávnutím ruky přítele pozval, aby se k nim připojil. Jeho gesto připadalo Jossovi trošku zbytečné vzhledem k tomu, že až na ně tři byla jídelna prázdná, ale i tak ho oceňoval.

„Jak ses vyspal?“ zeptal se Drake s plnou pusou lívanečků politých máslem, když se Joss usadil vedle něj. Ve stehně mu stále pulzovalo.

„Nic moc,“ odpověděl Joss a s bolestným syknutím se natáhl k velkému džbánu fíkové šťávy uprostřed stolu. „Můj mozek nějak nechtěl přestat přemýšlet.“

Drake přikývl. „V tomhle bývají mozky paličaté.“

„Dnes přijede náš stevard,“ přešla Hrdina rovnou k věci, jak měla ve zvyku.

„Myslel jsem, že bych ho vyzvedl na nádraží,“ odpověděl Joss, než se obrátil na Drakea. „Což mi připomíná... Nevadilo by ti, kdybych si na to vzal Pietra? Azof dva lidi neunes.“

„Samozřejmě. Jsem si jistý, že Pietro ocení příležitost trochu si provětrat kožich. Ale stejně je to škoda. Říkal jsem si, že budeš chtít s Azofem strávit co nejvíc času, než vyrazíme.“

„Máš pravdu. Kéž by hromoví ještěři dokázali přežít v mrazech Severní tundry,“ povzdechl si Joss. Představa, že musí ponechat Azofa v péči místních stájí, zatímco on a ostatní budou daleko od něj procházet výcvikem, ho užírala už celé týdny. A Hrdina vypadala z nutnosti nechat tu vlastního věrného oře právě tak nešťastná, ať se své pocity snažila skrývat sebevíc.

„Člověk by řekl, že to šavlozubí tygři se svým kožichem budou zvládat o něco líp,“ zamumlala.

Joss se zahleděl na Drakea s váhavou zvědavostí. „Nepovedlo se ti náhodou navrhnout ten termoplášť, jak jsme o něm mluvili...“

Drake ale zavrtěl hlavou. „Bohužel jsem nepřišel na nic, co by přežilo ještěří drápy. Nebo tesáky šavlozubých tygrů,“

dodal, když spolkl poslední sousto a usrkl si černé kávy. „Ale aspoň se můžeš těšit, že zas uvidíš svého kamaráda.“

„Bude to fajn, mít ho s sebou. A bude nám užitečný. Ale stejně mi pořád připadá divné, že budeme mít stevarda. Víím, že nás to má naučit zodpovědnosti za vlastního učedníka, ale jsem skoro stejně starý jako on. Budu si muset hodně zvykat, že mám někomu velet,“ vykládal Joss, ale zdálo se, že Drake ho teď poslouchá jen na půl ucha. Jeho azurové oči se upíraly z okna, prsty bubnoval do odloženého příboru na talíři.

„Nervózní?“ zeptal se Joss.

Drake zmateně zkrabatil čelo: „Že budeme mít stevarda?“

„Ne. Že pojeděš domů.“

Přímot otázky způsobila, že se Drake na chvíli odmlčel. Odlepil pohled od okna a nesměle se usmál. „Ano i ne,“ odpověděl pak. „Řekl bych, že mám pocit, jako bych si oblékal starý kabát, ze kterého už jsem vyrostl.“

„Starosti kolem rodiny?“ odvážil se Joss vzpomínaje na historky, které Drake vyprávěl na Cestě. Drake štouchl do prázdného talíře a postrčil ho zpátky doprostřed stolu.

„Ani ne. Žijí moc daleko od Hvězdnatých polí. Ale nikdy nevíš, na koho můžeš narazit, zvláště vzhledem k tomu, jak jsou osady v Tundře malé.“

„A co pak s tvým povýšením?“ zajímala se Hrdina. Právě loupala tlustou slupku pomeranče, aby se dobrala ke šťavnatým

dílkům uvnitř. „Jak chceš být paladerem v prostředí, které je ti tak nepříjemné?“

„Možná se obrátím na některý řád na pevnině, až přijde čas. Nějaké místo, kde budu moct žít, aniž by se nade mnou vznášel stín minulosti.“

Věčná diplomatka Hrdina se ušklíbala. „To by si přál leckdo,“ poznamenala a hodila si do pusy dílek pomeranče.

„Na Ranči Kulatý štít se další pár schopných rukou vždycky hodí,“ prohodil Joss. „Tedy ne že bych do toho měl co mluvit.“

„Pak si vážím toho, že tě to aspoň napadlo,“ usmál se Drake, než se jeho pohled upřel zpátky k oknu a světu za ním.

Joss nesnědl k snídani víc než pár soust topinky a nevyпил víc než půl sklenice ovocné šťávy. Byl tak nervózní, aby se dostal na nádraží včas, že víc spořádat nedokázal. Rychle se rozloučil s Drakem a Hrdinou a vyšel z hostince.

Ráno v městečku bylo zářivé a čerstvé. Celý Srpek teď žil rušnými přípravami na festival. Z jedné strany silnice na druhou se v klikatém vzoru rozvěšovaly vlajky a sloupy luceren byly ovinuté pentlemi a stuhami, které je měnily v přerostlá cukr-lata. Kupci a kramáři zdobili výkladní skříně pestrobarevnými poutači a mezi tím vším se potloukali měšťané, co si zařizovali poslední nákupy nebo prostě jen tak klábosili.

Joss vykročil do ruchu městečka. Cítil se nsvůj, ale nedokázal si vysvětlit proč. Snad to nějak souviselo se zdejší ovzduším. Chyběla mu příchut' Říše Hromů, to zemité

aroma sluncem vypálené hlíny, pach ještěří mrvy. Místo toho voněl vzduch vlhkým pískem a palčivou solí a hrozbou mrazu ve vanoucím větru. Připadal mu stejně důvěrně známý jako zcela cizí a zanechával v něm plíživý pocit *déjà vu*, který se mu podařilo setřást, až když dorazil ke stájím, kde byla ubytovaná jejich zvířata.

Stájník seděl shrbený na stoličce před vraty a listoval dnešním vydáním *Kurýra Srpkové zátoky*. Na procházejícího Josse jen pokývl a vrátil se očima k listu před sebou. Jossovi a jeho druhům stáje doporučil hostinský, a ti dva si byli dost podobní na to, aby bylo jasné proč.

Prostředkem stájí se táhl chodníček lemovaný tepelnými zářiči, které udržovaly obyvatele stání v suchu a teple. Ne že by jich tu bylo příliš mnoho. Všechna stání, která Joss míjel, byla prázdná, což bylo snad příznakem toho, že obyvatelé Srpku začali dávat přednost automatizovaným kočárům před živými, dýchajícími oři. Pro Josse to byla jen další silná připomínka, jak daleko se ocitl od Říše Hromů.

Až docela vzadu ve stájích Joss minul Hrdininu šavlozubou tygřici Callie a našel svého ještěra Azofa. Ještěr vesele zatrylkoval, když ho Joss podrbl na čumáku.

„Hodný kluk, Azofe,“ oslovil ho Joss a projížděl prsty špičatá pířka zdobící ještěrovo čelo. „Budeš mi chybět, víš...“

Azof zabafal, což se dalo brát jako výraz zmatku. Nebyli odloučení ani jediný den od chvíle, kdy ho Joss dostal jako

mládě a krmil ho tekutými myšími droby, aby z něj vyrostl veliký, silný ještěr. Teď měli strávit jeden bez druhého celé roční období. Z toho pomyslení bylo Jossovi špatně. Tedy, ještě *hůř*.

Joss naposledy poplácal hromového ještěra a pokračoval k dalšímu boxu. Tam čekal ohromný balvan špinavě bílé srsti s hlasitým, burácejícím dechem.

„Pietro? Jsi vzhůru, chlapče?“

Kámen oživil. Tundrový medvěd se na Josse ohlédl přes široká ramena, než přimhouřil oči a zív. Ten zvuk byl sám o sobě tak hrozivý, že Joss bezděky napjal svaly a snažil se nepřikrčit při pohledu na Pietrovy tesáky dlouhé jako lidská ruka, z nichž odkapávaly sliny.

Pak Pietro s mlasknutím zavřel tlamu, vytáhl se na všechny čtyři a trpělivě čekal, až Joss otevře stání. Joss huňaté zvíře osedlal, nasadil mu uzdu a vyvedl ho za otěže ven. Ještě se rozloučil s Azofem a vyšel s Pietrem na ulice Srpků.

Kdyby se Joss ocitl v kterémkoli jiném městě, snad by ho za volbu oře čekalo víc než jen pár ohromných pohledů, ale lidé kolem Srpkové zátoky byli na pohled na tundrové medvědy dobře zvyklí. Nikdo se na něj proto ani nepodíval, když se vydal do kopce po Hlavní ulici s odfrkujícím monstrem po boku.

Na vrcholku kopce Joss na chvíli zastavil, aby si prohlédl městečko a oceán ležící za ním. Opět se zadíval k obzoru

a představoval si, jaké by asi bylo uvidět starý dobrý Daheed s bordurou lodí kolem břehů. Četl, a vlastně si i trochu pamatoval, že ostrovní město připomínalo plovoucí korunu a lesknoucí se vrcholky městských věží mu vysloužily přezdívku „Zářící ostrov“.

Jenže Daheed už nezářil. Neznámá síla ho stáhla do mořských hlubin, když bylo Jossovi teprve pět let, a jeho matka přitom obětovala život, aby se její syn bezpečně dostal na pevninu. Bylo pro něj zvláštní pochopit, jak ho to místo, které sotva znal, od té doby pronásledovalo. Ale upřímně řečeno, Daheed pronásledoval i zbytek světa. Nikdo nikdy nedokázal uspokojivě vysvětlit, jaká pohroma to město a jeho lid postihla.

Existovala na to pochopitelně celá řada teorií a Joss už je všechny slyšel. Ti, kdo dávali přednost rozumu, věřili, že Destrukci způsobilo zemětřesení nebo podvodní erupce sopky. Pověřiví tvrdili, že se probudil starověký, nepředstavitelně obrovský kraken a stáhl si ostrov k sobě do hlubin. A pro paranoidní šlo o konspiraci, již zorganizoval regent Greel, vládce Království Ai, aby si zajistil nekončící moc.

Ale žádná z těchto teorií neodpovídala příběhu, který Jossovi vyprávěl Lord Malkus o tom, jak se stal svědkem zkázy Daheedu ze břehu Srpkové zátoky. A neslučovaly se ani s tím, co si z toho černého dne pamatoval sám Joss. Čím déle však ta záhada trvala, tím víc jako by se vytrácela z paměti

celého světa. Kdysi spalující otázka stravující celé království léty vychladla, až nakonec Destrukce nezůstala ničím víc než kuriózní historkou, která jen málokoho zajímala a zanechávala Josse v pochybnostech, jestli se kdy dozví pravdu.

Tuhle starost si ale mohl nechat na jindy, a tak teď přidal do kroku. To poslední, po čem dnes toužil, bylo upadnout do nějaké černé melancholie jako předtím. Ne teď, když se těšil na tolik věcí, včetně příjezdu známé a přátelské tváře, která už na něj bude čekat na nádraží.

Stanice plazodráhy, jedna z nejkrásnějších budov Srpku, byla postavená ze žulových kvádrů vymalovaných dokonale bílou barvou. Joss už ji viděl před sebou, zářící jako čerstvě nabroušená čepel, s velkým schodištěm stoupajícím k portiku z mramorových sloupů a majestátnímu klenutému vchodu. Dole pod schody byl ke stěně připevněn sloupek k uvázání ořů, malý a nenápadný mezi vší tou architektonickou nádherou.

„Zůstaň tu, chlapče,“ pronesl Joss, když uvázal Pietrovu otěže k železné tyči. „A pokus se nikoho nezmrzačit, dokud se nevrátím.“

Pietro si odfrkl, jako by byl uražen, a posadil se. Joss vyrazil po schodech. Proplétal se davem, minul stanici městských strážných, protáhl se turniketem a dorazil na nástupiště plazodráhy. O pár okamžiků později už se odkudsi z dráhy rozlehlo zatroubení, aby oznámilo příjezd jednoho z nejvelkolepějších technických počínů, jakých kdy bylo v Království Ai dosaženo.

Bylo to vlastně poprvé, co Joss viděl plazodráhu takhle zblízka na vlastní oči, a vskutku ho nezklamala. Souprava oděná do lesklých stříbrných šupin vyfoukla páru z mnoha výpustí ukrytých po stranách vagónů. Její pohyb byl rychlý a plynulý a před nástupištěm zastavila s hbitou precizností. Lokomotiva v čele soupravy zůstala stát s hlasitým tikáním a přednosta stanice zadul do píšťalky, aby oznámil, že cestující mohou bezpečně vystupovat.

Dveře vagónů se otevřely a kolem Josse se začali valit cestující, kteří se s hlomozem hrnuli z nástupiště ven do dlážděných ulic. Joss pátral očima mezi tucty neznámých tváří, až spatřil drobnou postavu s hnědou kapucí přehozenou přes hlavu.

„Edgare!“ zavolal Joss, ale maskovaná postavička ho neslyšela. „*Edgare!*“

Postava zastavila a otočila se. Zpod kapuce vykoukl růžový obličej. Roztáhl se do širokého úsměvu. A pak už se Edgar rozeběhl k němu.

„Josiáši!“

4. KAPITOLA

NEPŘÍJEMNÁ A ZNEKLIDŇUJÍCÍ OTÁZKA

OBA učedníci z Ranče Kulatý štít se srazili ve vzájemném objetí, smáli se a plácali se po zádech. Poslední z Edgarových spolucestujících je obešel se zamračeným výrazem a zavrčením, aby šli ostatním z cesty.

„Tak rád tě vidím!“ vyhrkl Joss. „Jaká byla cesta?“

„Trochu drncavá, ale stejně pěkná,“ odpověděl Edgar a s námahou se snažil posbírat všechna svá zavazadla.

„Počkej, vezmu ti to,“ zastavil Joss a natáhl se pro největší kufr, který mu Edgar rychle odtáhl z dosahu.

„Ne, to je v pohodě, nechci tě s tím otravovat.“

„Trvám na tom,“ prohlásil Joss.

„Jenže starat se o zavazadla je práce stevarda,“ namítl Edgar a dál se potýkal se svými ošoupanými, chatrnými kufry, zatímco nádražní nosiči při pohledu na to jen protáčeli oči.

„Myslím, že jeden den se bez tradic objedeme.“

Joss popadl největší kufr, zvedl ho a Edgarovi nechal tašky.

„Tak. Jak to vypadá doma?“ zajímal se Joss, když vyšli z nástupiště a spustili se dolů po schodech.

„Pořád stejně,“ odpověděl Edgar a rád by k tomu přidal pokrčení ramen, kdyby na něj však měl sílu. „Jen Sur Verity hodnotí kandidáty na svého nového učedníka.“

Joss překvapením klopýtl a měl co dělat, aby udržel rovnováhu. „Fakt?“

„Seznam se rychle zkracuje, ale je tam jedna holka, která se jí podle všeho zalíbila. Eliza Wildsmithová. Znáš ji?“

„Nevzpomínám si.“

„Její strýc býval paladero v Pevnosti Železný tesák, než porušil své závazky a stal se Bezejmenným...“

Edgar pokračoval spekulacemi o tom, jaký to asi musí být život bez pána a bez pozemků, jak ho praktikovali Bezejmenní paladerové, kteří se zřekli svých slibů. Joss z toho však mnoho neslyšel, jeho mysl ustrnula na myšlence, že ho Sur Verity už stihla nahradit. Samozřejmě věděl, že k tomu nakonec dojde, ale tohle mu připadalo příliš brzy. Vždyť Joss nebyl ještě ani paladero. Co když ve výcviku selže? Bude se vůbec ještě moci vrátit na místo učedníka?

„A co Sur Wallace?“ zeptal se dole pod schodištěm, snaže se vrátit pozornost zpátky k Edgarovi. „Přidělili k němu někoho na tu dobu, kdy budeš pryč?“

„Co já vím, tak ne.“ Edgar si stáhl z hlavy kapuci a jeho stříbřité kadeře zazářily jasněji než šupiny plazodráhy, přestože se na nebi začaly hromadit mraky. „Abych řekl pravdu, mám o něj trochu strach. Když je sám, je tak trochu bezradný.“

„Projevuješ mu víc věrnosti, než si zaslouží,“ poznamenal Joss.

„A zač bych jako učedník stál, kdybych to nedělal?“ odpověděl Edgar a Joss nevěděl, co na to má říct. U nich doma Edgara často přehlíželi pro jeho malý vzrůst, ale Joss už se mnohokrát osobně přesvědčil, že co jeho příteli chybí na sva-lech, to může bohatě vynahradiť jeho charakter. Právě v duchu hledal způsob, jak by mu svůj obdiv vyjádřil, když Edgar vydal zvuk, který se nedal popsat jinak než jako pronikavé zaječení.

„Není to *tundrový medvěd*?“

Došli ke sloupku, u něžž byl uvázán Pietro. Medvěd se nahrbil v zádech a vyfoukl obláček páry vyjevenému chlapci do tváře.

„Říkal jsem si, že Azof by nás se všemi těmi krámy neunesl, a tak jsem si půjčil oře od Drakea,“ vysvětlil Joss. „Tohle je Pietro.“

„*Pietro*,“ zopakoval Edgar s obdivem v tlumeném hlase. „Můžu... můžu ho pohladit?“

„Proč, ehm, proč by ne?“ odpověděl Joss.

Edgar si stoupl na špičky a nabídl Pietrovi před čenich svou třesoucí se ruku. Medvěd se předklonil a očichal chlapci prsty. Edgar to pochopil jako pozvání a začal zvíře drbat na čumáku. Pietro spokojeně zachrochtal a přejel si po baňatém černém nose růžovým jazykem. Edgar se zajíkal radostí.

Jelikož Edgar s Pietrem byli plně zaujatí jeden druhým, Joss začal nakládat přítelova zavazadla na Pietrův hřbet a poutat je na místo popruhy. Když byl hotový, pomohl Edgarovi vyšvihnout se do sedla, než nasedl k němu a popadl medvěda za otěže.

„Hyjé, chlapče!“ houkl Joss a pobídl Pietra do kopce. Medvědův krok byl loudavý, ale čišela z něj nepopiratelná síla. Joss si ani nedovedl představit, že by museli táhnout všechna Edgarova zavazadla do hospody bez jeho pomoci. Pak, když se šinuli kolem čekajících autokočárů a předjížděly je rachotící vozy pouliční dráhy, Joss konečně posbíral odvahu, aby položil Edgarovi jednu otázku, která se povalovala v hloubi jeho mysli už celé týdny, nepříjemná a zneklidňující.

„Říkám si, jestli jsi nezaslechl něco o učedníkovi ze Zadkille?“ prohodil a snažil se přitom, aby to vypadalo i znělo co nejlhostejněji.

„Naposledy na Ranči Kulatý štít,“ odpověděl Edgar, vytáhl z kapsy sáček slunečnicových semínek a nasypal si je na dlaň. Nabídl sáček Jossovi, ale ten zdvořile odmítl. Edgar začal

spokojeně přežvykovat. „Naposled jsem slyšel, že odešel ze svého řádu kamsi do neznámých končin.“

„Z vlastní vůle? Nebo ho přinutili?“

„Těžko říct,“ odpověděl Edgar a polkl. „Trochu od obojího, jak jsem slyšel. Vždyť víš, jak se šíří fámy. Jedna zvěstuje konec světa, druhá začátek nového, a nic mezi tím.“

Dál jeli mlčky. Joss přemýšlel o tom, co mu Edgar řekl. Kdyby se tenkrát věci semlely jinak, Zeke by teď s nimi mířil k výcviku do Severní tundry jako čtvrtý učedník. Ale kvůli zradě, které se dopustil na Cestě – a kvůli tomu, jak Joss s touto zradou naložil – se teď potuloval někde neznámo kde, ztracený v širém světě. Udělal Joss dobře, když se obrátil k Zekeovi zády? Ta otázka ho pronásledovala a strašila skoro stejně urputně jako Daheed.

„Vlastně jsem ti chtěl poděkovat. Za tu příležitost,“ přetál Edgar už podruhé během několika minut závoj Jossových myšlenek.

„Stevardy pro Zavázané Mečem přece vybírá Rada Velmistrů,“ odpověděl Joss.

„Ale z toho, co jsem slyšel, jsi mě doporučil.“

„Byl to jen návrh.“

„No, říkej tomu, jak chceš, za hodně ti vděčím. Ještě za víc než předtím.“

Joss odolal pokušení Edgarův vděk znovu odbýt mávnutím ruky a poděkoval mu za hezká slova. Nato se našťestí mladší

učedník vrátil k přežvykování svých slunečnicových semínek, a než dorazili ke stájím, byl celý sáček tentam.

Zbavili Pietra Edgarových zavazadel, vrátili ho do jeho stání a přivítali se s Azofem, než se vydali zpátky do hostince. Drakea a Hrdinu potkali přímo ve dveřích na cestě ven. Joss všechny vzájemně představil. Drake byl stejně přátelský jako vždycky, Hrdina zase obvykle rezervovaná.

„Mysleli jsme, že bychom se trochu porozhlédli po městě, než začne festival,“ vysvětlil Drake, zatímco Hrdina zůstala mlčky stát vedle něj, šálu omotanou tak, aby zakryla to málo z tváře, co bylo ještě vidět přes rozložitý klobouk, rozčuchané vlasy a tmavé brýle. „Budeme rádi, když se k nám přidáš.“

„Já bych moc rád,“ odpověděl Edgar se širokým úsměvem odhalujícím jeden odštípnutý zub. „Ale myslím, že bych si měl nejdříve vybalit.“

„Že bychom se k vám připojili později?“ navrhl Joss.

„To zní jako velmi dobrý nápad,“ odpověděl Drake a vykročil za Hrdinou, která už vyklouzla na ulici. „Tak se uvidíme pak.“

„Těším se, pane Drakeu!“ zavolal za ním Edgar. Joss si byl jistý, že zaslechl, jak se Drake tomu „pánovi“ zachechtal, zatímco Hrdina kráčela dál, jako by neexistoval.

„To je ale milý člověk,“ poznamenal Edgar, přehodil si tašky přes ramena a vstoupil za Jossem do hostince. „Udělal jsem snad něco, čím jsem popudil slečnu Hrdinu?“

Joss zachytil dveře špičkou boty a zhoupnutím je za sebou zavřel. „Tím se netrap. Ona se takhle chová ke každému,“ řekl. „To brzy zjistíš sám.“

„To doufám.“ Schodiště skřípalo Edgarovi pod nohama, zavazadla pravidelně narážela do balustrády. „Drcavých jízd bylo pro dnešek dost.“

V tom mu Joss musel dát za pravdu.

5. KAPITOLA

JEŠTĚ TEMNĚJŠÍ ODSTÍN RUDÉ

OSLAVY oficiálně začaly hned po západu slunce. Zahájil je proslov starosty a následovaly výbuchy petard a ohnivých kateřinských kol. Noc se naplnila hudbou, když na náměstí vpochodovali tanečníci v tradičních oděvech s tvářemi namalovanými stříbrně a modře, paže i nohy ovázané zelenými pentlemi. Vyskakovali a točili se a vířili do rytmu bubnů, které tloukly a tloukly z hlavního pódia.

Všichni tanečníci byli přitom vyzbrojeni vesly a přispívali k neutuchajícímu bubnování tlučením dřevěných holí o sebe v pečlivě nacvičeném tanci, který lid Srpkové zátoky ovládal a praktikoval již stovky let. Tanečníci vyskakovali do rytmu bubnů dopředu a dozadu, přibližovali se k sobě, dokud se nesrazili a nezazněl náraz dřeva o dřevo se silou čepelí tasených k boji.

Přihlízející dav je povzbuzoval tleskáním, až na několik menších dětí, které křičely strachem. I Joss si musel chvílemi ucpat uši – hluk na něj byl až příliš silný.

„Kdy už konečně přestanou hrát?“ překřikl rámus.

Drake se zasmál. „Nepřestanou,“ křikl zpátky. „Během festivalu hrají nepřetržitě. Když se někdo z kapely unaví, vystřídá ho další muzikant.“

„A jak dlouho ten festival trvá?“ zařvala Hrdina. Taktak že ji vůbec slyšeli.

„Od začátku do konce celý týden,“ odpověděl Drake. „Proč myslíte, že je v hospodě tak prázdná? Nikdo jiný není takový blázen, aby se ubytoval přímo nad orchestrem.“

„Díky lordu, že zítra odjíždíme,“ zasténal Joss.

Hrdina si významně odkašlala: „Jediné, co potřebujeme, je vyspat se na cestu.“

Nato učedníci oslavy rychle opustili. Kolem roztočených kolotočů, loutkových představení a šapitó se zvířaty, která lemovala pobřeží města, se vydali porozhlédnout po stáncích trhovců. Hrdina si koupila balíček ručně leptaných karet na kasty a Edgar mezitím vyměnil své obnošené bavlněné palčáky za párek rukavic lemovaných kožešinkou.

„Co jim říkáš?“ zeptal se, když do nich nechal vklouznout ruce. Kůže s každým pohybem prstů hlasitě zavržala.

„Jsou zelené,“ odpověděl Joss a snažil se nezašklebit. „Je to pravý plesiosaurus,“ zazubil se Edgar. „Jsou jedinečné!“

„To rozhodně jsou,“ souhlasil Joss, což si Edgar naštěstí vyložil jako kompliment.

Jakmile Edgar zaplatil, čtveřice uředníků se přesunula ke stánku s občerstvením, kde podávali kouřící horkou dušnou směs s krevetami, brambory a kousky grilovaného platecarpa. S čerstvě upečeným chlebem to byl vydatný a výživný pokrm. A sotva ho Joss a ostatní dojedli, všimli si, že se davem začaly šířit planoucí pochodně.

„Co se děje?“ zeptal se Edgar, když mu kdosi strčil pochoděň do ruky v rukavici, po níž se rozeběhly mihotavé stíny.

„Čas hlavního obřadu!“ prohlásil strážný, jenž mu pochoděň podal, jeden z mnoha městských představitelů, kteří zapalovali pochodně a předávali je do davu. Neobtěžoval se dalším vysvětlováním a odběhl zapálit nový plamen, zatímco lid Srpku se rozešel po Hlavní ulici dolů směrem k nábřeží. Uředníci, zvědaví, co se bude dít, ho následovali.

Procesí je dovedlo až na pláž, kde byla navršená hromada dřeva, vysoká jako vzrostlý triceratops. Vedle ní stál starosta v rozevlátém sametovém hávu. A za ním spatřili lehký člun naložený džbánky s olejem, květinami a drahými látkami, meči a výrobky ze stříbra. Dva mohutní chlapi silnými pažemi bránili člun před kymácením odlivu a nedaleko od nich stála štíhlá žena s lukem v ruce a jediným šípem v toulci.

„Dnes jsme se tu sešli, abychom vzdali úctu a uznali svou podřízenost,“ zvolal starosta do hukotu mořských vln.

Měšťané se na písku před ním seřadili do řady a postupně házeli své pochodně na hromadu dříví. Ta rychle vzplanula a brzy se proměnila v burácející vatru. Edgar byl jedním z posledních, kdo svou pochodeň světil plamenům, a když ji ke hranici přidal, starosta začal opět mluvit.

„Tuto oběť předáváme duchům moře!“ Pokynul dvojici mužů, kteří teď vytlačili skif na oceán. Odliv se ho bez váhání zmocnil a brzy ho odnesl daleko od břehu.

„Budiž chvála,“ zamumlal dav.

„Vzdáváme tímto poctu duchům, kteří nás sledují! Děkujeme tímto zjevením, která nás provázejí! A varujeme tímto všechny podvržence, již kradou tváře našich mužů! Duchové moře, dejte nám jasné nebe a klidné moře a dovolte, ať další rok žijeme v míru!“

„Budiž chvála,“ odpověděl dav o poznání hlasitěji.

„Lučičtнице – *zapal oheň!*“

Žena s lukem předstoupila. Vytáhla šíp z toulce, přiložila jeho špičku k ohni a sledovala, jak vzplál. Nato se otočila na patě, zasadila šíp do tětivy a namířila ho na skif. Ten už byl tak daleko, že z něj do tmy matně pableskovala jen lucerna houpající se na přídi.

Lučičtнице vypustila šíp a dav zatajil dech. Joss se rozhlédl po tvářích – všichni byli hypnotizováni ohnivým obloukem.

„Když nezasáhne napoprvé, ztratí obřad svou moc,“ zašeptal Drake, zatímco šíp stoupal stále výš, než dosáhl vrcholu

oblouku a zahájil sestup. Nato s prudkou ranou zasáhl cíl a lehký člun ihned pohltila ohnivá koule. Dav začal jásat a radovat se, starosta uchopil ruku lučištnice a zdvihl ji do vzduchu.

„*Její cíl stvrzen!*“ zvolal a dav znovu propukl v jáсот. Jeho vzrušení se stalo ještě bouřlivějším, když se na obloze objevily první exploze ohňostrojů. Desítky raket vybuchovaly v oslnivých oblacích jiskřivého světla a jejich barvy se přitom odrážely ve vodní hladině. A uprostřed toho všeho dosud zářil hořící člun naložený obětinami.

Po celou dobu byla z dálky slyšet kapela. Nyní se hudba rozezněla hlasitěji, aby svolala všechny zpátky do centra města. Dav se postupně začal trousit zpět na Hlavní ulici a zanechal po sobě na nábřeží jen malé hloučky přihlížejících, jejichž zraky se dál upíraly na drobný člun planoucí v dálce. Patřil k nim i Joss a jeho druhové, kteří se kochali pohledem na skif plující pod vycházejícím měsícem.

„Je to zvláštní představa, že budeme brzy stát na opačné straně tohotole moře, abychom zahájili první část výcviku,“ podotkl Joss uchvácený modří a černí a planoucí červení před sebou a stříbrným čerením, kterým to všechno zaléval měsíc.

„Ale nebude to nic snadného, víte?“ dodal Drake, když plameny před nimi začaly vyhasínat.

„Přežili jsme Cestu. Co by mohlo být obtížnějšího?“ namítl Hrdina.

„Otročina,“ odpověděl Drake. „Pracovní dny dlouhé osm-
náct, možná čtyřicet hodin, sedm dní v týdnu, nahánění
mamutů z jednoho pastviska na druhé a zase zpátky.“

„Dobytěk už jsme všichni naháněli,“ snažil se Joss zahnat
plíživý pocit neklidu, který se ho zmocňoval.

„Ale ne mamuty. Že nás v rámci výcviku posílají pracovat
právě s nimi, má svůj dobrý důvod. Nejsou tak velcí jako bron-
tosauři, zato jsou desetkrát umíněnější. Nereagují na zpívající
meče jako hromoví ještěři – tedy, i kdybychom nějaké zpívající
meče měli. Všechno bude záviset na tom, jak obratně budeme
jezdit a spolupracovat. Jediný chybný pohyb a rozmáčkne tě
mamut nebo rozdupá stádo. Bude to těžká práce. Dlouhá,
těžká, vyčerpávající práce.“

Učedníci se odmlčeli.

„A já si myslela, že jsi takový ten veselý týpek,“ pozname-
nala Hrdina.

„Nejveselejší, jakého kdy za Mrazivým závojem potkáš,“
zazubil se na ni Drake.

Plameny na vodě mezitím vyhasly, lehký člun už se potopil.
Joss se bezděky otrásl, když si představil, jak se ho zmocňuje
oceán, když pocítil jeho předvídaný chlad.

„Co takhle jeden rychlý drink u teplého krbu, než půjdeme
spát?“ navrhl ostatním, kteří srdečně souhlasili. Učedníci tedy
nechali pobřeží za sebou a uchýlili se do taverny v půli Hlavní
ulice, kam se vmáčkli ke všem ostatním štamgastům. Začali

několika sklenkami sarsaparily a pak si na Hrdinin návrh dali čaj ze spavého květu.

„U nás doma se pije v jednom kuse,“ vysvětlila. „Pomáhá uklidnit mysl před spaním.“

Joss si nebyl jistý, co si o pití nějakého rozmačkaného býlí má myslet, ale čaj měl dobrou chuť a příjemně ho hladil v žaludku, zatímco si s ostatními začali vyprávět historky z časů strávených v sedle. Nejhlasitější výbuch smíchu si toho večera vysloužil Edgar se svým vyprávěním o nešťastném zdřímnutí Sura Wallace pod úlem bojechtivých sršní.

„Chudák!“ chechtal se Drake přes poslední doušek čaje.

„Chudák?“ opáčil Edgar. „To já mu musel další polovinu sezóny mazat zadek hojivou mastí!“

Učedníci vybuchli dalším veselím. Konverzace je pohltila natolik, že si ani nevšimli, že se taverna z větší části vyprázdnila, dokud se okolo nich neprošoural majitel se smetákem v ruce. Nato se vydali do kopce ke svému hostinci a Edgar cestou všechny bavil dalšími smolařskými historkami z domova. Joss rád viděl, jak dobře už jeho přítel mezi druhy zapadl, protože si předem nemohl být jistý, jak se bude ostatním líbit. Ne že by mu ještě zbývala energie na to, aby se tím teď zaobíral.

„Jsem úplně hotový,“ zívá. „Toužím jen po teplé posteli a měkkém polštáři a spaní až do rána.“

„Nejsem si jistá, jestli se to někomu z nás poštěstí při tom hrozném kraválu,“ zapochybovala Hrdina, když se přiblížili

k hudebnímu pódiu, a prsty zabubnovala o pás s vrhacími zbraněmi. „Víte, stačila by jediná dobrá trefa zamarakem do krku kapelníka...“

„Jsem si jistý, že v celách zdejšího žaláře je božský klid,“ zavrtěl hlavou Joss.

„Já bych ho nezabila. Jen trošičku škrábla.“

Kapelník se široce zubil do davu, máchal pažemi ve vzduchu a s taktovkou v ruce udával hudbě rytmus a současně zval všechny kolemjdoucí, aby se přidali k tanci. Vtom se však ovzduším mihla jakási černá šmouha. Mužův úsměv se vytratil. Dav zalapal po dechu, kapelník sklopil zrak. Z hrudní kosti mu trčel tlustý šíp a jeho karmínový plášť začal nabírat ještě temnější odstín rudé. Joss se rozhlédl po davu a zjistil, že Drake dělá totéž. Edgar doširoka otevřel pusu a Hrdina do toho prohlásila: „To jsem nebyla já, přísahám.“

Kapelník padl na kolena, chvíli vrávoral a pak se zřítil z pódia. Hudba utichla, jeden nástroj za druhým.

„*Piráti!*“ rozlehl se výkřik odněkud z davu a zvony města začaly bít na poplach – s osudovým zpožděním.

6. KAPITOLA

PRÁCE PŘED NÁMI

NÁMĚSTÍM se začaly proplétat stinné postavy. Kácely měšťany do všech stran čepelemi ostrými jako řeznické nože. Nad hlavami jim tryskaly plameny. Ovzduší se plnilo výkřiky hrůzy lidí, kteří se zoufale snažili uchránit.

„Co budeme dělat?“ vyjekl Edgar hlasem přeskakujícím strachy a snažil se přitom udržet na nohou před slepě prchajícím davem.

„Musíš se vrátit do hospody,“ nařídil mu Joss. „Hned!“

„Ale...“

„Nediskutuj se mnou, stevarde!“ Joss ho rychle popohnal strkancem a chlapec, přestože váhal, nakonec přikývl a křikl: „Hodně štěstí!“, než odběhl směrem k hostinci. Pak se Joss obrátil na Drakea a Hrdinu. „Potřebujeme se dostat ke stájím! V sedlech budeme mít větší šanci je odrazit.“

„Souhlasím,“ křikla Hrdina a současně s tím vrhla se smrtící přesností dva ostré zamaraky a skolila tak dvojici pirátů, co se o kus dál na cestě snažila obklíčit naříkající rodinu. „Tak jdeme!“

Joss tasil z pouzdra Meč vítězů, odepjal si bič a vyrazil ke stájím jako první. Zmatení lidé pobíhali uličkami a ve snaze uprchnout se cpali do každých otevřených dveří. Všude kolem dál hučely plameny.

V tlačnici bylo nemožné říct, kde přesně se nacházejí útočníci. I strážní měli evidentní potíže: s tasenými zbraněmi se slepě vrhali proti těžko rozeznatelnému cíli v čele se samotným velitelem.

Ten se tak soustředil na prchající dav, že přehlédl, co bylo pouhých pár kroků před ním, a v plné rychlosti narazil do Josse. Ocelový nárameník jeho hrudního plátu bolestivě udeřil Josse do ramene.

„*Mrva!*“ vyjekl Joss, když s prudkou otočkou dopadl na zem.

„Dávej pozor!“ zavrčel šéf strážných a prosmýkl se kolem. S mučivou bodavou bolestí v rameni se Joss rychle vysoukal na nohy a otočil se k ostatním: „Copak nestačí, že nás napadli piráti? To musíme dávat pozor ještě na strážníky?“

Nikdo mu však neodpověděl. Joss se rozhlédl, ale Hrdinu ani Drakea neviděl. Zalil ho ledový chlad a naježily se mu chlupy. Že by je unesli přímo z ulice, když se on hnal vstříc

vlastním problémům? Mohou už ležet někde v příkopu, mrtví nebo zranění? Joss zavrával, náhle nejistý, co má dělat nebo kam jít, přestože dav dál řval, přestože piráti dál vraždili a drancovali, přestože teď poprvé spatřil muže s rudým plnovousem, stojícího na místě, odkud padl k zemi kapelník, jak vyštěkává rozkazy a rozsévá strašlivé výhrůžky.

Za sebou mohl najít Hrdinu a Drakea. Před ním však ležela jeho jediná možná výhoda. Vykřikl jejich jména, neslyšel však nic než paniku a teror a chaos. Byl ochromený, šokovaný, nejistý. A pak, v jediném okamžiku, ho to přešlo. Musel přece pokračovat. Musel se dostat ke stájím. Nic jiného tu nezmůže. Ne, pokud chce být k něčemu dobrý. Ne, pokud chce někoho zachránit.

Udělal krok. Další. Nabíral na rychlosti. Dal se do běhu. S mečem v jedné ruce a bičem v druhé pádil boční uličkou ke stájím.

„Seberte všechno, co unesete! *Bůh Stínů musí dostat svou oběť!*“ burácel rudovousý velitel z pódia, ale Joss utíkal dál. Už byl skoro u stájí, když ze stínů vyskočila postava s plamenodělem v ruce.

„Odhoď zbraně! *Hned!*“ nařídil mu pirát a v hrůzu nahánějící ukázce své síly namířil zbraň k nebi a stiskl spoušť.

„Myslím, že asi ne,“ odpověděl Joss a zdvihl meč.

Piráta naklonil hlavu ke straně, zjevně omráčený tím, že se mu Joss postavil. A pokud k sobě měl být Joss upřímný, musel

si přiznat, že byl stejně překvapen i on sám. Jeho zkušenosti z bitevního pole byly velmi mírně řečeno omezené. Šarvátky s násilníky se tak nějak nepočítaly a střety, které ho potkaly na Cestě, vyhrál vždycky spíš útekem než útokem. Jeho výcvik paladera bude obsahovat i lekce boje mečem, až přijde čas, což mu však tady a teď nebylo příliš platné.

A tak musel improvizovat. Práskl bičem, čímž odpoutal pirátovu pozornost od sebe a prst od spouště. Pokaždé když se jeho útočník pokusil přiblížit, mrskl ho Joss přes tvář. Pokaždé když se pokusil vychrlit z hlavně plameny, Joss ho práskl přes ruce. Stačilo to, aby pirát klopýtal dozadu, až se opíral zády o stěnu uličky.

„Jossi!“ Drakeův hlas z konce uličky ho připravil o koncentraci. Ohlédl se a spatřil, jak přítel pádí směrem k němu, a přesně ta chvíle stačila pirátovi na to, aby zamířil a vystřelil.

Ohnivý jazyk byl tak horoucí, že měl Joss pocit, jako by mu maso skapávalo z tváře. Joss se dal rychle do pohybu a odkulil se ze sálající dráhy děla. Zaklel, když ztratil vládu nad Mečem vítězů a čepel s řinčením dopadla na dlážděnou ulici, zatímco mu nad hlavou zaburácela další salva z plamenoděla a pak se náhle rozhostilo ticho.

Slyšel Drakeův varovný křik, jehož slova se odrážela od okolních stavení. Slyšel však i syčení pirátova plamenoděla, které znovu naplňovalo nádržku, a cvaknutí žhavicího vlákna připraveného hodit jiskru. Měl jen vteřinu na to, něco udělat,

než na něj pirát vypustí další žhoucí ohnivou trysku, a tentokrát neexistovala žádná možnost, jak se jí vyhnout.

„Nějaká poslední slova, ty poďobaná pozemská kryso?“ zeptal se pirát a namířil dělo Jossovi do obličje.

Joss se shrbil nízko k zemi a vymrštil dlaň ke kovovému předmětu. „Jen dvě,“ odpověděl a pevně sevřel dlaň. „*K zemi!*“

Pirát nedostal příležitost zareagovat víc než zmateným nakloněním hlavy, když Joss rychlým pohybem otevřel kovový poklop a poslal ho do vzduchu. Narazil do piráta s drtivou silou, která ho srazila na zem a zbavila vědomí. Joss ještě oddychoval námahou z boje, když se k němu přidal Drake, stejně bezdechý jako on.

„Jossi, promiň mi to! Nechtěl jsem tě rozptýlit.“

„Nic se nestalo.“ Joss se odvrátil od piráta. „A co ty? Jsi v pořádku?“

„V rámci možností.“

„A Hrdina?“

„Dav nás zatáhl zpátky do té taverny, ze které jsme předtím odešli. Ukryl se tam asi tucet měšťanů a Hrdině se zatím daří držet venku celý regiment pirátů. Poslala mě, abych tě našel.“

„Nevím, jestli dokážu být co platný. Měl jsem co dělat, abych se vypořádal s jedním z těch hrdlořezů...“

„Pokud ovšem nemáš v zásobě zuřivého ještěra, který se nemůže dočkat, až ho pustíš ze řetězu,“ připomněl mu Drake a způsobil, že se Jossovi po tváři rozběhl úsměv.

„Nemluvě o špatně naladěném tundrovém medvědovi!“

Drake zavrtěl hlavou. „Osedlat je teď oba dva by zabralo moc času, zvlášť kdyby měl Pietro jednu ze svých tvrdohlavých nálad. Protože, jestli sis toho ještě nevšiml,“ Drake se obrátil ke vzdálenému konci ulice, „máme další společnost.“

Joss se ohlédl a uviděl, že se uličkou plíží celá tlupa pirátů. Špičky jejich šavlí škrábaly o dláždění. Drake bez zaváhání tasil oštěp a postavil se před Josse.

„Jdi do stájí,“ řekl. „Já je zdržím.“

Joss by byl rád protestoval a tasil meč po boku svého druha, byl si však jist, že jestli si někdo dokáže poradit sám, pak právě Drake. A tak místo toho sebral ze země Meč vítězů a rozběhl se ke stájím. Byl v nich stejný klid jako ráno, když tu byl naposledy.

„Tak jdeme na to, chlapče,“ prohodil Joss a přiskočil k bráně Azofova stání. „Máme před sebou práci.“

Hromový ještěr zavrčel na souhlas, a tak ho Joss rychle osedlal a nasadil mu otěže. Pak už zbývalo jen otevřít box a vyjet na ulici.

„Tak se do ní pojďme pustit. *Hyjé!*“ Trhl Azofovými otěžemi a vyjel na zuřivém oři do planoucí noci.

NESPOUTANÁ PANIKA

DRAKE se snažil piráty odrazit všemi prostředky, které měl, jeho oštěp vrhal světlo jako záblesková pistole. Každou ránu, kterou se mu útočníci snažili zasadit, bleskově odrazil, každou odvetu rychle doplnit štouchancem do břicha, ranou přes kolena, úderem přes prsty. Piráti byli čím dál rozzuřenější, kroužili kolem něj s připravenými zbraněmi a čekali na první příležitost k proniknutí jeho obranou. To však Joss nehodlal dopustit. Pobídl Azofa kupředu a ještě ho poslechl s překvapivou čiperností.

„*Koukněte tam!*“ vyjekl nejbližší z pirátů, jakmile uviděl přibíhajícího hromového ještěra, jen aby mu Azofovy drápy vzápětí rozpáraly hrud'. Bezvzádně dopadl na zem, stejně jako jeho společník vedle. Azof chňapl čelistmi po paži dalšího muže v helmici a současně odmrštil ocasem dalšího piráta za svými zády.

„Co je to kčertu za démona?!“ zavrčel nejmohutnější z pirátů, který se ze všech sil snažil udržet si Azofa mečem od těla.

„Žádný démon!“ odpověděl Joss a ještě o něco uvolnil sevření Azofových otěží. „Jen obyčejný ještěr!“

Pirátů se zmocnila nespoutaná panika, jejíž naléhavost ještě vzrostla, když sem od vzdáleného pobřeží dolehlo hluboké a dunivé burácení rohu.

„Zpátky do lodí! *Hned!*“ zařval největší z pirátů a ti, kdo se ještě drželi na nohou, se v mžiku otočili a rozběhli uličkou. Ani si přitom nevšimli svých padlých druhů, kteří teď ve smrtelné agonii sténali pod drápy Azofových tlap. Ještěr na ně vrčel a kopal po nich, až musel Joss pevněji sevřit uzdu, aby ho měl lépe pod kontrolou.

„Co to u Spícího Krále provádějí?“ zeptal se Drake, když se objevil vedle Josse s pohledem upřeným na prchající piráty.

„Ustupují,“ odpověděl Joss stejně zmateně. „Nejspíš už dostali to, pro co si přišli, řekl bych.“

„Což neznamená, že Hrdina nemá dál potíže,“ dodal Drake. „Jossi, musíš se dostat k ní.“

„Ale co bude s tebou?“

„Já dám pozor na tuhle partičku. Dohlédnu, aby neutekli dřív, než je pochytají strážníci. Pak si osedlám Pietra a co nejdříve se k vám přidám.“

Jakkoli měl Joss chuť s ním diskutovat, věděl, že má Drake pravdu.

„Dej na sebe pozor,“ vyzval ještě přítele. „Ačkoliv se ti lum-pové rozhodli utéct, zdejší ulice nejsou bezpečné.“

„Nápodobně,“ odvětil Drake.

Joss bez dalšího slova vyrazil směrem k taverně. Azof vypadal spokojeně, že si může protáhnout nohy, a proplétal se mezi hořícími budovami, jako by spolu zdolávali překážkovou dráhu. Než se Joss nadál, byli v cíli a spatřili mezi dveřmi stát Hrdinu s kloboukem posazeným vysoko na hlavě, aby jí nepřekážel ve výhledu. Měla odřenou tvář a ze rtu jí tekla krev, ale jinak nepůsobila nijak zvlášť unaveně.

„Tady jsi!“ křikla na Josse. „Už jsem na tebe čekala.“

„Drake říkal, že jsi v obležení a potřebuješ pomoc,“ odpověděl Joss a dovedl Azofa až k ní, než se svezl ze sedla na zem. Jakmile dopadl, spatřil přes mléčné sklo okna taverny několik vyděšených tváří sledujících, zda se útočníci nevracejí.

„V prvním máš pravdu. To druhé už jaksí neplatí,“ prohodila Hrdina a vrátila broukající nůž do pouzdra. „Sotva se ozvalo to zatroubení, piráti všeho nechali a utekli.“

„Ale... proč? Tohle oni dělají? Vyvolat trochu chaosu, napáchat co nejvíc násilí, nakrást pár cenností a zase utéct?“

„Víc než jen trochu chaosu, řekla bych,“ ukázala Hrdina ke středu města.

Joss se ohlédl a uviděl, jak měšťané dělají, co mohou, aby nějak zkrotili požár, jenž pohltil celé městečko. Řadili se do řetězů a pomáhali mírnit plameny kbelíky s vodou, než